

LIVING NEXT DOOR TO ALICE

Auteur: Evert Roest
www.cts-producties.nl

LIVING NEXT DOOR TO ALICE

Auteur: Evert Roest
Rollen: 1 dame, 1 heer
Tijdsduur: 15 minuten

décor: Het toneel is verdeeld in 2 helften. De rechter zijde van het toneel is de kamer van Alice, de linkerkant stelt de kamer van Erik voor. Beide kamers hebben tegen de achterwand een raam en voorop het toneel een deur. Dat kan ook stilistisch worden voorgesteld door bijvoorbeeld alleen een kozijn en een deurpost, al is het wel makkelijk als de spelers daadwerkelijk door de deur(post) heen kunnen lopen. Bij de twee deuren voorop het toneel moet ruimte zijn waar de twee spelers elkaar kunnen ontmoeten. Als de spelers hun kamer verlaten, lopen ze dus over het eerste plan, voor hun kamer langs, naar de zijkant, de coulissen in. De verdeling in 2 helften is misschien het simpelst aan te duiden met verschillende kleuren licht, pas op het einde zijn beide helften heel even tegelijk verlicht.

Alice: *Leuke, aantrekkelijke jonge vrouw van ergens begin 20. Droomt voortdurend over haar prins op het witte paard, met een levendige fantasie.*

Erik: *Aardige jongeman van ergens begin 20, tikkeltje onhandig en een beetje nerdy, in elk geval niet heel erg vlot of 'populair', maar beslist sympathiek.*

Korte inhoud: Dit is een kort stuk dat eigenlijk bestaat uit 2 afwisselende monologen. De beide personages komen elkaar maar heel even tegen... Of is dat eigenlijk wel zo? ZIJ droomt van haar prins, een rockster, een revolutionair of een topvoetballer. HIJ denkt alleen maar aan haar. HIJ besluit met bonzend hart de stoute schoenen aan te trekken. Zal ZIJ dan voor hem van haar roze wolk af komen?

De kamer van Alice: een stoel, een tafeltje, misschien nog wat losse spulletjes, een make up tasje. Op het tafeltje staat een spiegel, Alice's jas hangt over de stoel. Als het licht rechts aan gaat, is Alice, een leuke meid van begin 20, bezig met haar borstelen, opmaken, etc. Na enige ogenblikken stopt ze dromerig met kammen.

Alice: Op een goeie dag zal mijn prins komen! Oh ik weet het zeker. *(zucht alsof ze verliefd is)*. Hij is rijk en knap, zo'n echt jetset-type. Strak in het pak, zakenman, dure auto, geslaagd in het leven... en hij heeft alleen maar oog voor mij... hij trakteert me op luxe etentjes, we gaan op vakantie naar verre oorden... Champagne, kaviaar...*(ze borstelt even, stopt dan weer, zucht opnieuw dromerig)*. Of misschien is het wel zo'n rijke, sexy popzanger, zo eentje waar de bladen van vol staan en alle meiden achteraan zitten. Oh, hij doet zich natuurlijk heel erg stoer en macho voor, op het podium is hij een beest, maar achter de schermen is-ie eigenlijk heel gevoelig en romantisch en lief... Hoewel, ook weer niet té, natuurlijk... Hij schrijft liedjes die allemaal over mij gaan, maar eigenlijk weet niemand dat, behalve ik.*(ze borstelt weer even)* En als we trouwen, nou, dan met alles erop en eraan! Iedereen zal me benijden, want we geven een enorm huwelijksfeest in St. Tropez, al die beroemde popsterren komen dan naar het feest, en de hele wereldpers.... Het huwelijk van de eeuw! *(zucht, borstelt)* En op huwelijksreis naar zo'n luxe, tropisch oord, waar alleen rijke beroemdheden kunnen komen!

Ze borstelt weer iets steviger, al blijft ze wel dromerig. Dan legt ze de borstel weg, staat op en loopt een stukje naar voren)

Alice: Hij zou ook zo'n echte, steenrijke Amerikaanse miljonairszoon kunnen zijn, zó weggelopen uit zo'n soapserie op tv... Hij trakteert me op dure etentjes in New York of LA, geeft me sieraden en kleren, allemaal designer dingen, kost een vermogen, maar voor hem maakt dat allemaal niet uit! En ondanks alles is hij heel gewoon, en je kunt heel erg met hem lachen. Hij heeft zo'n heel apart gevoel voor humor... *(ze staat op, loopt wat rond, terwijl ze wat omhoog kijkt, duidelijk volledig opgaand in haar fantasiewereldje)* Of.... of misschien is het wel een echte prins, zo'n echte sprookjesprins... met een eigen land, onschatbare kroonjuwelen en zijn oude vader wil niet eerder aftreden dan dat hij zijn koningin gevonden heeft.... En àls hij me dan gevonden heeft, komt hij me halen in zijn Gouden Koets... Dan is hij mijn koning en ik ben zijn koningin... *(ze loopt naar 1e plan midden, naar de rand van het licht)*

Alice: Hoe zou-ie er eigenlijk uitzien, mijn prins? Of misschien is het wel helemaal geen prins, maar een stoere, sterke, gezonde plattelandjongen, gespierd en gebruind door al dat werk buiten op het land. Maar onder dat stoere, een beetje stugge karakter, gaat een hele gevoelige man schuil. Of een voetballer, oh ja, dat lijkt me ook fantastisch. Volle stadions, gejuich, hij speelt voor alle grote clubs en dankzij hem wint elk elftal waarin hij speelt elke wedstrijd! Hij wordt kampioen, wint bekens en toernooien, verdient miljoenen, hij lééft voor zijn sport.... Maar als-ie thuis is, dan leeft-ie voor MIJ! *(ze pakt haar tas in, maakt zich klaar om weg te gaan)*

Alice: Of, wie weet, is mijn prins wel helemaal geen prins, maar juist een revolutionair! Met van die donkere ogen en bezielde door zijn idealen! Trouwen? Dat doen we niet! Da's veel te burgerlijk! Nee, wij gaan samenwonen in zo'n romantische achterbuurt in Parijs en van daar uit strijden we voor de revolutie! We gaan naar protestmarsen, bijeenkomsten... nee, we zullen niet rusten voor we onze idealen hebben verwezenlijkt! *(ze kijkt op haar horloge en komt met een schok terug in de werkelijkheid. Ze grist de jas van de stoel en begint die aan te trekken)* Zo laat al! Ik moet me haasten, anders mis ik de bus en dan ben ik alweer te laat...

Ze grijpt haar tas en verlaat op een holletje door de deur, vóór haar kamer langs naar rechts, het podium, terwijl het licht langzaam dooft. Een seconde later gaat langzaam het licht op de linker helft aan en zien we Erik, eveneens begin 20, niet on aantrekkelijk, best aardig, maar wel een beetje verlegen. Hem een nerd noemen zou te ver gaan, maar echt een vlot type is het niet. Het toneel ziet er nagenoeg hetzelfde uit, een stoel, tafeltje, op de achtergrond een deur en een raam. In de stoel zit Erik, onderuitgezakt en allerminst in een bui om te dromen. Hij is niet erg happy, dat is duidelijk.

Erik: *(kijkt op zijn horloge)* Het is alweer bijna zo laat. *(hij staat op en loopt naar het raam)* Elke dag rond deze tijd, als ze niet te laat is, tenminste en dat overkomt haar wel eens. *(hij kijkt uit het raam)* Ja, zie je wel, daar gaat ze, nog net op tijd voor de bus. Het is dat de chauffeur nog even voor haar blijft staan... *(hij kijkt door het raam de bus na en komt dan langzaam naar voren)*. Iedere dag, dezelfde tijd, nog net op tijd voor haar bus, en dan gaat ze naar haar werk. *(hij wacht even, alsof hij aarzelt om het publiek deelgenoot te maken van zijn 'geheim')* Ik snap het niet. Ik snap het werkelijk niet. Ik probeer steeds opnieuw om met haar aan de praat te raken, maar om de één of andere reden wil dat maar niet lukken. 't Is een aardige meid hoor, Alice, ziet er leuk uit, van mijn leeftijd... Maar het lijkt wel of er niets tot haar doordringt. *(hij loopt wat heen en weer)* We hebben nog bij elkaar op school gezeten, een jaar of wat geleden. Ik herinner me nog dat we bij scheikunde een proef samen moesten uitvoeren en van pure zenuwen liet ik een heel rekje met reageerbuisjes uit mijn handen vallen... Wat een slagveld... *(een beetje verontschuldigend)* Ja, ik moet toegeven dat ik, als ze in mijn buurt is, meestal nogal verlegen ben en dan word ik er niet echt handiger op. Maar zelfs al had ik een arm vol stalen buizen met een daverende klap laten vallen in plaats van die buisjes... dan nog zou ze niks hebben gemerkt. Ze zat gewoon een beetje te tekenen, ik kon niet zo goed zien wat het was. Maar ze had werkelijk helemaal niks in de gaten... Alsof ze niet op deze wereld was...

Erik pauzeert even, gaat dan zitten op het puntje van de stoel)

Erik: Ik heb vaak genoeg geprobeerd haar te laten merken dat ik haar best leuk vond. Erg leuk zelfs. Ik was niet de enige, overigens... maar ze merkte nooit wat. Sommige jongens dachten dat ze een snob was, andere jongens dachten dat ze voortdurend onder invloed was van het één of ander. Nou weet ik wel beter, want ze woont echt al jaren naast me. Maar ik vraag me echt wel eens af of zij wel in de gaten heeft, dat ik ook naast háár woon.... *(hij pauzeert even)* Enfin, we gingen van school, we hebben allebei nog een beetje verder gestudeerd, en uiteindelijk vonden we allebei een baan. Ik hier vlak bij, zij aan de andere kant van de stad. Daarom kan ik altijd wat later weg en ben ik ook eerder weer thuis... *(plotseling staat hij op, heel resoluut)* En daar ga ik nú gebruik van maken! Ik ga haar nu eindelijk, recht op de vrouw af zeggen, wat ik voor haar voel en hoe lang al! Misschien kan ik in de lunchpauze een bos bloemen voor haar kopen, of een cadeautje! *(hij pakt zijn jas van de stoel)* Ik heb nu lang genoeg afgewacht! Vandaag moet het maar eens gebeuren! *(Hij loopt af door de deur, voor zijn kamer langs, naar links de coulissen in)*

Einde zichtversie